

Full House

Het was best een mooie dag om dood te gaan. Maar er zouden nog veel mooie dagen komen, dus besloot opa Wiek om dat moment voorlopig nog maar even uit te stellen. Bovendien zou zijn kleinkind Faas vandaag langskomen en het zou zo sneu zijn als die jongen dan weer naar huis moest omdat er niemand was om hem gezelschap te houden. Geen levend iemand in ieder geval.

Het zonnetje vuurde ondertussen haar onbarmhartig krachtige stralen naar de wereld en zorgde er voor dat alle bewoners van bejaardenhuis 'Meibloesem' zuchtend en steunend over de binnenplaats liepen. Of beter gezegd: sjokten en rolden. Een blik naar de lucht vertelde dat het opnieuw een dampend hete dag zou worden.

Plotseling stopte er met gierende banden een hip, rood autootje voor het bejaardenhuis. Een lange, slanke vrouw met een grote zonnebril op haar hoofd duwde iets uit de auto. Als je het van iets dichterbij bekeek, zag je dat het niet 'iets' was, maar een jongen van een jaar of tien. 'Ik zie je vanavond weer', schetterde het vrouwmens en ze tikte onderwijl druk op haar telefoon. Die jongen was Faas. Hij liep zonder om te kijken naar het grote, sierlijke hek. De weg kende hij al uit zijn hoofd. Hier moest hij de hoek om en dan aan het einde van het laantje moest hij rechtsaf. Zijn opa Wiek stond al op de uitkijk en gaf een harde brul bij het zien van Faas: 'Klaar om de wereld te redden vandaag?' Faas moest altijd lachen om zijn activistische opa.

Voorzichtig liep Faas achter opa aan in het veel te krappe huisje. Overal slingerden pizzadozen en het rook een beetje naar aangebakken tofuburgers. Aan de muur hingen allemaal posters met foto's van onder andere veel te magere kinderen en ijsbeertjes op ijsschotsen. 'Vandaag' zei opa, 'gaan we de wereld eens een poepje laten ruiken.' Een opmerking

die Faas helemaal voor zich zag: opa Wiek stond altijd garant voor spraakmakende acties. Opa maakte een ouderwets dansje en hij schoof een folder onder Faas zijn neus. 'Plastic is not Fantastic' stond er op de voorkant geschreven in grote letters.

Eronder stond een foto van een schildpad, helemaal verstrikt in een plastic tasje. Faas keek ernaar en keek dan ongeloofig naar opa. 'Gebeurt dit echt?' 'Helaas wel' zei opa nu droevig, 'en daarom gaan wij vandaag met de bus naar een protestactie. We gaan de wereld eens even vertellen waar we als mensen mee bezig zijn. Maar eerst gaan we even wat eten. De wereld wacht nog wel even op ons.'

Een half uurtje later hoorden ze luid getoeter 'attenttttie, attenttttie'. Siem – de chauffeur – tetterde krakerig door een grote, rode megafoon, maar dit had hij net zo goed niet kunnen doen. Het was een onmogelijke opgave om hier een bejaarde te vinden met een goed werkend gehoor, ondanks alle gehoorapparaten.

Opa Wiek en Faas stapten als eersten in de bus. Zij waren klaar voor de actie! Tweeëneenhalve minuut later bewoog er voorzichtig een volgende deur en schuifelde een bejaarde richting het rammelende gevaarte. Er kwam steeds meer activiteit bij de deuren en bij de bus. 'Gaat het nog lang duren?' vroeg de fitte Sara met paardenbloemgeel haar. 'Nog even geduld, mevrouwetje' antwoordde de chauffeur, 'we wachten nog op Anita van nummer 87.' Een zware zucht ging door het busje heen. Anita was altijd de laatste bij alles en niemand durfde er dan ook op te hopen dat ze vandaag wel op tijd zou zijn. 'Die trage slak ook altijd!' mopperde Ina en ze besloot om alvast haar advocaattoffees uit te delen. Ideale manier om kunstgebitten mee in de mond te houden. Karin vertelde ondertussen aan iedereen die het maar horen wilde en ook aan iedereen die het niet horen wilde over haar avontuurlijke leven aan de voet van een Chinese berg. Bijna iedereen kende het verhaal van de gebraden hamsters omdat Karin het altijd weer vertelde. 'Bah zeg, wat een onsmakelijk verhaal', zei Catharina die het verhaal nog nooit had gehoord – tenminste, dat dacht ze, maar ze vergat bijna alles. Ze trok haar neus op en werkte haar make-up bij in de zijspiegel van het busje.

'Daar komt dat ouwe mens eindelijk!' schreeuwde de 91-jarige Freya en ze wees driftig naar buiten. Een halve minuut later stond Anita hijgend in het busje. 'Het spijt mij enorm, maar ik zat op de toilet.' Freya brulde door het busje heen dat ze dat niet hoefde te zeggen, want er vlagde namelijk nog een stuk wc-papier uit haar broek. Anita kleurde rood en ging achterin het busje zitten. 'Het is al goed', bromde Siem en hij drukte het gaspedaal zover in dat de kunstgebitten nog net niet tegen de voorruit vlogen. 'Mag het wat zachter?' brulde Catharina van achter uit het busje terwijl ze

wanhopig probeerde om haar haar in model te houden. Maar Siem deed net of hij niets hoorde en reed stug door. Na vier landweggetjes, drie snelwegen en één afrit waren ze dan eindelijk op de plaats van bestemming aangekomen. De bejaarden applaudisseerden luid toen ze het bord “Amsterdam” zagen. Veel bewoners waren nog nooit in Amsterdam geweest en ze wezen elkaar voortdurend op allerlei bijzondere dingen: ‘Kijk, het Van Goghmuseum! Daar zou ik nog wel eens naar toe willen!’ en ‘is dat niet het huisje waar hoe-heet-ze-ook-alweer gewoond heeft?’ Piet – van nummer 82 – keek dromerig voor zich uit. Waarom branden al die rode lichtjes hier toch?, dacht hij, het is nog klaarlichte dag. Zonde van die verspilde energie en eh doe toch een jas aan meisje. Hij haalde langzaam zijn schouders op en keek daarna naar een net iets te dikke ballonnenverkoper.

Toen stopte de bus abrupt op de hoek van een straat. Siem brulde door de microfoon, hij ging er van uit dat iedereen doof was. Iedereen moest om vier uur vanmiddag weer op deze plek zijn. Nadat alle spandoeken en rollators waren uitgeladen, was het tijd om de stad in te gaan. Het grijze leger veroverde langzaam maar zeker de stad Amsterdam. Af en toe schreeuwden de oudjes iets over het behoud van de natuur, maar Faas had geen idee waarover het ging. Hij kon alleen maar aan de schildpad denken.

Eindelijk waren ze op De Dam aangekomen. De zon brandde fel en zo zou je de stemming op het plein ook wel kunnen noemen. Spandoeken werden uitgerold en Faas keek nieuwsgierig naar de teksten op de doeken. ‘Natuurbehoud laat niemand koud’ en ‘Plastic soep? Weg met die troep!’ Een wat oudere man ging op een kistje staan en vertelde kort wie hij was. ‘Dat is de demonstratieleider’, fluisterde opa Wiek en nog voor dat hij het verder kon uitleggen, brulden de bejaarden mee de leus: Plastic Soep! Weg met die troep!’ Langzaam kwam de rollende en strompelende massa in beweging, steeds meer mensen sloten zich aan. De menigte klonk steeds bozer en bozer terwijl de groep steeds groter werd. Faas hoorde oud-operazangeres Freya er bovenuit krijsen met haar valse stem en zijn opa hield een gebalde vuist in de lucht. Opa Wiek was vroeger lid geweest van de vakbond voor Brood Bakkende

en Taart Versierende
Pâtisseries
Gespecialiseerd
in Marsepein
en Chocolate
Letters: De
BB&TVPGiMeCL.

Maar toen gebeurde er iets waar niemand rekening mee had gehouden. Opeens vloog er iets door de lucht en even later volgde een harde knal. Gillend en krijsend vluchtten de bejaarden weg. Wiek sleurde Faas gauw mee in een Chinees theewinkeltje en nog voor dat ze het winkeltje uit konden gaan, stopten de eerste politieauto's al op het plein. Sirenes loeiden en een paar laatste Spaanse toeristen vluchtten alsof er een stier achter hen aan zat. Ze hoorden hard geschreeuw vlak buiten de winkel. ‘Ik zal je leren, stuk tuig!’ brulde iemand heel hard. En toen opa en Faas even later hun neus buiten het winkeltje staken, zagen ze dat Freya – samen met een hele dikke mevrouw – boven op een jongen zaten. De jongen, hij was het die een stuk vuurwerk tussen de groep bejaarden had gegooid, keek met angst en ontredde in zijn ogen naar de dikke mevrouw op zijn buik. Ze had een vuurrood gezicht van inspanning en Freya zwaaide met haar stok triomfantelijk in de lucht. ‘We hebben hem!’ schreeuwde ze, en even later stonden er drie agenten om de jongen heen om hem af te voeren in een politiebusje.

Ondertussen hadden alle bejaarde bewoners zich weer op het plein verzameld en iedereen wilde precies weten van Freya hoe ze dat toch gedaan hadden. ‘En toen stak ik mijn wandelstok uit en daar viel hij over, die sukkel’. Geestdriftig ging ze door met het verhaal, terwijl de dikke mevrouw nog naar lucht aan het happen was. Even verderop probeerde een man wat dichterbij de menigte te komen. Hij duwde wat mensen opzij en als je beter keek, zag je dat er een cameraman achter hem aan liep. ‘Even opzij mensen’, riep de man van het journaal toen hij Freya zag. ‘Dus u bent de held van de dag?’ Freya glom van trots en begon het hele verhaal nog een keer te vertellen.

's Avonds in de gemeenschappelijke huiskamer van het bejaardenhuis keken ze tv en zagen ze zichzelf op het journaal. Nu wist het hele land over plastic soep! Een aantal oudjes sliep met hun kin op hun borst voor de televisie, ze waren doodmoe van alle emoties. Wiek speelde nog een spelletje Yahtzee met Faas, maar zijn gedachten dwaalden steeds af. ‘Opa?’ vroeg Faas voorzichtig, ‘we zouden vandaag toch de schildpadden gaan helpen?’ ‘Dat is helemaal waar!’ reageerde Wiek. ‘Maar’ vervolgde opa, ‘dat hebben we ook gedaan, Faas. Mensen weten nu dat schildpadden verstrikt kunnen raken in plastic afval en dat het beter is om plastic in te zamelen, of om het niet te kopen.’ En na een slokje van zijn thee: ‘Ga jij maar door, jong, met actievoeren. Begin maar met een spreekbeurt voor de klas, is dat een idee?’ Faas knikte. Dat zou hij doen en hij gooide z'n dobbelstenen. ‘Full House!’ riep hij.